

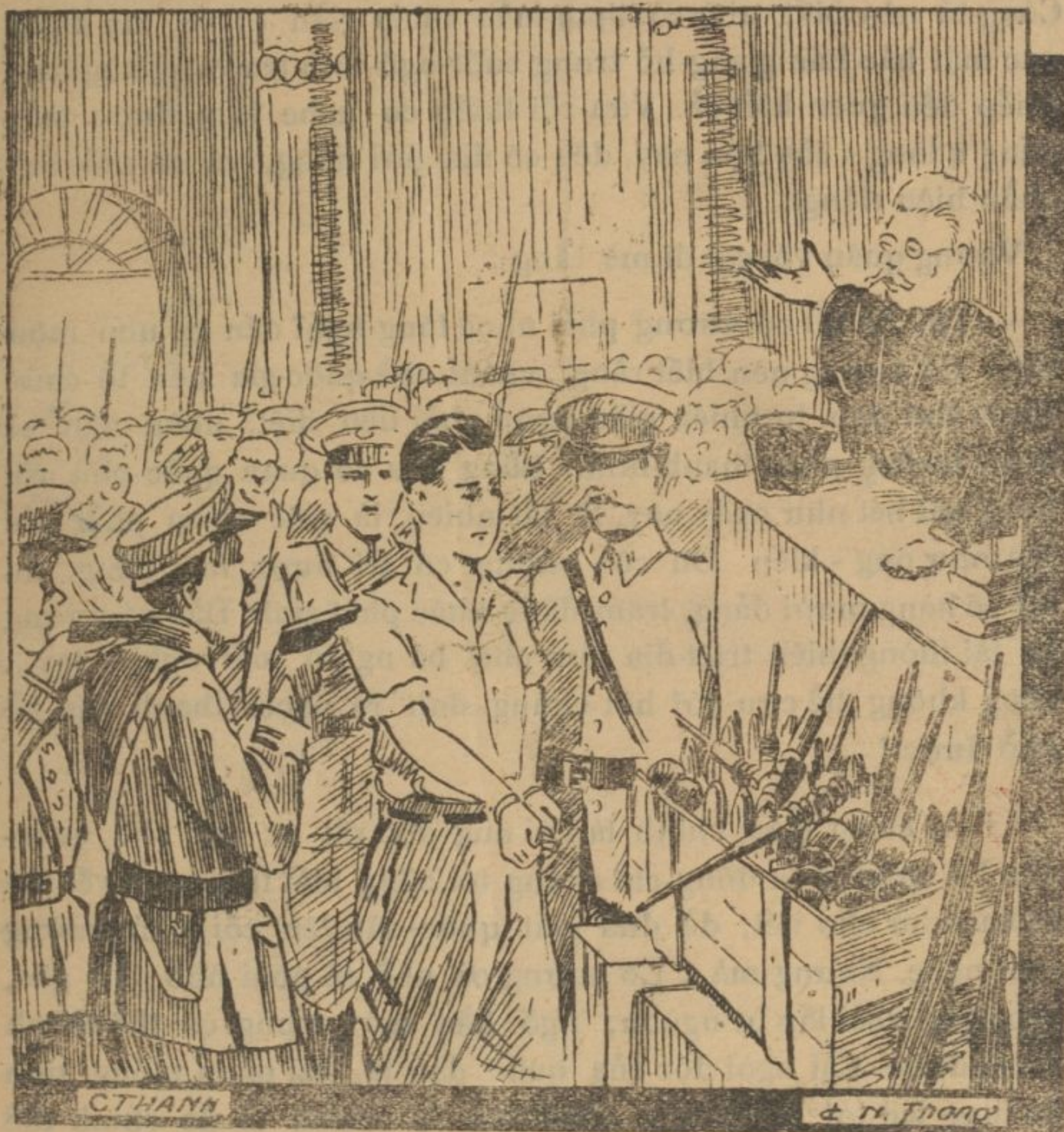
INDO-CHINOIS

TỜ QUỲN

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N° 21.782

MỘT TAY ĐÃ GÂY NÊN BIẾT BAO THỦ
Sò 3 ĐOẠN OANH LIỆT SỰ NGHIỆP ANH HÙNG
Khiến cho các báo 5 châu đã nhiều lần khen ngợi

0\$03

Lương - Sinh bị sịch tay với những tang vật bom, súng, đạn. Linh tuần - cảnh chữa súng thị - uy luôn bên cạnh

Bao-Ngọc Van-Đoàn xuất bản

67, Phố Cửa Nam - Hanoi

Dépot légal

8' 23 05

Lương-Sinh nói :

— Cái tung tích của chúng thấp thoáng như hạc nội mây ngàn biết ở đâu mà dò xét được ?

Mỉm cười một vẻ bí mật, Quyên nói :

— Lần này là lần thứ hai, công-tử đã coi thường thiếp quá. Công-tử nên biết, nhờ có thân-mẫu thiếp giãn tuyến, mà khắp các mặt hảo hán giang-hồ trong suốt ngũ-tỉnh trường-giang này, thiếp đều quen biết cả. Vừa rồi thiếp có nghe lỏm được mấy tiếng « lóng » của bọn này, đều có địa-giới riêng, và có một thứ khâu hiệu riêng...

Vương-quân vội gạt đi mà rằng :

— Thì, hà tất cô nương phải nhọc lòng nghĩ đến sự nhỏ mọn thế ! Cô nương nên biết rằng : chánh-thể quốc-gia nếu tổ-chức được chu-đáo, tự nhiên giặc cướp phải tiêu diệt, nhân dân sẽ được hưởng-phúc thanh-bình. Bằng nếu cơ quan quốc-phủ rồi beng nát bét như ngày nay, lẽ tất-nhiên là giặc cướp phải nổi lên như ong - kiến. Dù cô - nương có trị được một đảng, thì lại có hàng mười đảng, trăm đảng khác phát sinh. Dầu cô-nương có tài thông-thiên triệt-địa như phật bà nghìn mắt nghìn tay... cũng không thể cứu vớt hết chúng-sinh ra ngoài thành sâu bể khổ được !

« Bọn cướp giặc, chính là cái ung độc rất ác hại cho quốc-dân ! » chính bọn đồng-chí chúng tôi cũng biết thế, và quyết sẽ trừ-khử cho hết, để đưa giắt quốc-dân lên cõi phú cường mới nghe. Nhưng mà... Cô nương ơi, nhờ cô phải nhờ tận gốc, lấp sông phải lấp tận nguồn, ngõ hầu mới mong có thể thành công được. Cái ngòi độc của quốc dân ta, cái mầm mống sinh ra loạn lạc tại bởi trong quốc-dân ta, chính là do chính-thể quốc-gia đổ nát, nghĩa là do người cầm-đầu quốc-phủ đã táng tận lương tâm ! Ngày đêm chỉ cố soay-sửa chủ-hoạch lấy cái lợi-ích riêng của một mình một họ, mà không đoái hoài gì đến quyền lợi của bốn trăm triệu máu mủ đồng-bào !...

Vậy, bọn đồng-chí chúng ta phải tiêu-trừ cho kỳ được cái giống Vương-Mãng, Tào-Tháo ấy đi. Ấy, cái nghĩa « nhà dột phải dột từ nóc » là thế đó !

Tổ-Quyên ngẫm nghĩ một lát, rồi nói :

— Tiên - sinh nói cũng có lý. Song thiếp nghĩ : « nước xa khó thể cứu được lửa gần » ! Chờ tới khi quốc-gia tổ-chức được hoàn toàn, chỉ e sinh linh suốt giải trường-giang đã bị tiêu diệt hết với quân giã-man cường khấu, còn gì !

Vương mím cười đáp :

— Cô-nương còn niên-thiếu, nên có tính nóng nảy tức cười ! Tưởng việc nước cũng như việc nhà : trong một thời-gian ngắn-ngủi có thể cải-tạo được ngay đấy hử ! Phải biết Tôn đảng-trưởng của chúng ta phải bôn-tẩu hô-hào, lao tâm tổn lực trong ba mươi năm trời mới có thể làm xong được một việc đổi quân chủ ra cộng hoa đó !... Cái nhiệt tâm của cô-nương thật đáng khen, song muốn thành đại-công, cần phải phục tòng bề trên đề nên bớt cái khí nhiệt cuồng mà hành động cho có phương pháp mới được.

Một tia sáng đèn ló thình lình chiếu soi thẳng vào mặt ba người, tiếp theo một tiếng hô dữ dội như sấm đùng xét nổ :

— Bớ quân phản quốc ! Muốn sống đứng yên dơ thẳng hai tay lên !

Tiếng hô chưa dứt, bỗng nghe « đoành đoành ! » hai tiếng, tiếng thứ nhất do Quyên bắn trúng bóng đèn vỡ tan ! Rút tiếng súng thứ hai, viên đạn đi đầu đã vỡ sọ chết tươi vì phát đạn của Vương rồi ! . . .

« Đoành ! đoành ! đùng ! đoành ! »

Tiếng súng hai bên trong nhất thời cùng liên thanh nổ ran như tràng pháo !

Cái tài múa gươm bắn súng của Quyên bấy lâu đã khét tiếng trong giải trường giang. Chẳng những nàng bắn trăm phát trúng cả trăm, mà nàng lại thường tuyên bố « Tổ phụ có lưu lại

cho nàng một viên hồng ngọc rất quý, có cái đặc tính vào lửa không cháy, vào nước không chìm, đao thương chém không vỡ, tên đạn bắn không trúng . . . Không rõ có thực, hay lại là cái trá thuật để cổ hoặc nhân tâm không rõ ! Chỉ lạ một điều là : nàng không hề sợ hãi mũi tên hòn đạn, và đã bao nhiêu lần xông-pha trong chốn rừng gươm núi đạn, đại khái như trận hôm nay . . . Vậy mà nàng vẫn được bình yên vô sự, thì thực cũng là một điều quái lạ.

Hai bên bắn nhau dữ dội một hồi vì yếu thế nên bọn Quyên phải vừa đánh vừa lui. Trong lúc hỗn độn đã dễ thất lạc mất Lương-Sinh lúc nào không biết.

Quyên hoảng sợ bảo Vương :

— Lương-Sinh bị đạn không đi được nữa, hay là vì quá khiếp sợ mà chạy lạc đi đằng nào ? Chúng ta phải lộn lại tìm kiếm cho mau mới được, dù có tử chiến với địch quân một phen cũng cam tâm !

Wương lắc đầu nói :

— Không thể được. Trời tối thế này biết đằng nào mà tìm ! vả địch quân nay dương lòng bắt rất gấp, ta lộn lại đã chẳng bổ ích gì cho Lương-Sinh, chỉ thêm mua lấy cái chết vô nghĩa mà thôi.

Vẫn một giọng lo sợ, Quyên nói :

— Nhưng nếu không tìm thì Lương thế nào cũng bị bắt mất ! Chẳng lẽ...

Wương vội nói :

— Cho dầu bị bắt mà chúng ta còn ở ngoài vòng thì còn có cơ giải cứu được. Nay lộn lại, nhỡ bị bắt cả ba thì lấy ai làm người giải cứu !

Rồi Vương chỉ Quyên về nhà một bạn đồng chí gần đây để bàn cách giải cứu cho Sinh, nếu quả chàng bất hạnh bị bắt.

Ngần ngại một lát Quyên nói :

— Xin ông cứ về đây trước, sáng mai thiếp sẽ tìm đến. Vì, giờ thiếp còn đương dở chút việc cần.

— Vâng, xin tùy ý cô-nương. Song tôi xin khẩn thiết khuyên cô-nương một lần cuối cùng là đừng lộn lại chỗ sung đột vừa rồi, nhờ gặp phục binh thì khốn, mà sẽ lỗ-làng cả đại sự đấy ! Quyên gật đầu xin vâng. Nhưng kỳ thực nàng không đổi chí, nhất định lộn lại tìm kiếm cho thấy Sinh mới nghe. Một mình len lỏi trong khoảng bãi vắng đêm tăm, lại từ-phía đương có người dinh mò chực bắt . . . Vậy mà Quyên chẳng hề lo sợ gì cả. Nàng cứ lừ-lừ như con ma đêm, vừa nhẹ nhàng tiến bước, vừa hết sức nghe ngóng dò-la . . . Tìm đi tìm lại mấy lần vẫn chẳng thấy tăm dạng Sinh đâu cả.

— Có lẽ chúng bắt đem đi mất rồi !

Nàng lẩm bẩm nói thế. Rồi không tìm kiếm nữa, thẳng đường quay về chỗ ngủ, để bàn kế sách với mẫu thân.

Thấy nàng gõ cửa, bà cụ ra mở, hỏi nàng đi đâu về mà khuya thế ? Quyên dướm nước mắt nói :

— Lương công-tử có lẽ lại bị bắt lần nữa mất rồi ! Mà lần này tất không thoát chết được, nếu . . .

— Họ bắt bao giờ ? và đem đi đâu ?

— Bị bắt thì đích rồi. Còn đem đi đâu thì . . . điều ấy mẹ phải thiết pháp dò la dúp con mới được.

Bà cụ gật đầu nói :

— Được ! Nhưng . . . phải đề đến ngày mai chứ ?

Quyên lắc đầu nói :

— Mai . . . sợ không kịp mất ! Vì đối với bọn quốc sự phạm, họ thường cứ đem sử-tử liền. Huống hồ Lương công-tử lại thêm một tầng án vượt-ngục !

Bà cụ liền khảng-khái đứng dậy, thắt buộc gọn ghẽ giắt đôi gươm thư-hùng vào lưng, rồi cùng Quyên vùn vụt mở cửa đi thẳng . . .

Hai mẹ con đi nhanh như bay, chỉ một loáng đã băng qua cánh đồng rộng, tới một vỏ sông kia rồi.

Đi xuyên qua một cánh bãi, cây cối mọc chi chít như rừng, tới một túp nhà nhỏ bên sông, sung quanh đều giồng mọc một thứ tre gai rất là rậm rạp hiếm có...

Lấy ra một chiếc còi nhỏ, bà cụ khễ thổi lên ba tiếng, tức thì phía trong có tiếng còi đáp lại, một gã đàn ông lực-luồng chạy ra mở cổng, và cúi chào mẹ con mụ một cách sợ sệt kính-cần vô cùng.

Bà cụ sai lấy ra một cái đèn, Bà nhân cầm đèn nhẩy vọt lên đứng chăm-chăm trên nóc nhà, cái đèn vẫn che kín bốn mặt.

Mở lồng đèn ra, bà cụ cầm đầu giây treo đèn vung vẩy mấy cái, khiến cái đèn cứ đưa qua đưa lại hoài. Vung vẩy ba bốn cái rồi bà cụ đẩy lồng đèn lại, đứng nhìn đăm đăm sang bên kia sông...

Hồi lâu, thấy trong ánh xương mù xa tit bên kia sông, bỗng thấy có ánh đèn nhấp-nháy đưa lại đưa qua... Bà cụ mỉm cười nhẩy xuống tắt đèn đi mà rằng :

— Ta hãy chờ đây một lát, chúng đã kéo sang kia rồi.

Quả nhiên, sau đó một lát, có một chiếc thuyền lừ lừ rẽ sóng tiến sang. Trong thuyền có đến hơn mười người, song khi áp bờ, chỉ có một người nhanh nhẹn nhẩy lên chạy thẳng vào trong lều.

Bà cụ rì rầm giận bảo một hồi, rồi cùng Quyên quay gót ra về... Vừa đi bà cụ vừa nói :

— Thôi được, ta cứ vững tâm ngồi chờ. Nội đêm nay sẽ có người sục tìm khắp trong nhà ngục. Nếu có Lương ở trong thì thế nào công-tử cũng được thoát ra.

Đêm hôm ấy, tại ngục-thất phủ-thành Hàng-châu bỗng xảy ra một cuộc náo-dộng dữ dội. Tiếng kèn báo động hò ran tứ phía, quân đội các trại đổ đến như ong. Ai nấy tưởng có bọn đại-

địch đến phá ngục cướp tù... Song khi quân lính kéo đến, thì bọn giặc đã biến đi đâu mất cả! Mà, soát lại tù-phạm cũng không thấy thiếu một tên nào hết,

Vậy thì nguyên-nhân vụ náo động này ra làm sao? Nào ai biết! Biết chẳng họa chỉ có mẹ con Tổ-Quyên!

Sáng hôm sau, Quyên đương ngồi vắn vợ suy nghĩ, thành-linh thấy một gã hành-khất ngang nhiên bước vào... Nhác trông mặt gã, Quyên biết ngay là có sự chẳng lành rồi!...

Thì, quả nhiên. Sau khi nghe gã nói với mẫu-thân nàng, mới biết rằng đêm qua hắn đã chiêu tập ngay bọn giang-hồ đang đêm lẻn vào ngục-thất. Trước hết họ trói gò mấy bác lính canh lại, nhét giẻ vào miệng cẩn thận, rồi mới lục lấy chìa khóa đi củ soát hết các gian phòng giam... Tiệt nhiên không có một ai là Lương - Sinh, mà cũng không có bọn tù nào giải đến đêm qua cả...

Bà cụ thở dài nói:

— Nếu vậy thì... may ra Sinh chưa bị bắt chăng?

Quyên cả quyết nói:

— Nếu chưa bị bắt, tất công-tử đã về đây báo tin cho con biết rồi. Công-tử quyết nhiên bị bắt. Hoặc là trời tối họ chưa kịp đem về nhà ngục-chính, còn tạm giam một nha môn nào đó thôi. Nếu muốn biết chắc, thì hôm nay nên bắt người dinh luôn ở cửa tòa-án, sẽ biết rõ đoan-đích. Con chắc về việc quốc-sự này, họ phải thiết-lập phiên án xử quyết ngay... Bởi thế, nên con phải bối rối lo sợ, chỉ e mình trở tay không kịp mà thôi...

Nói đến đây, nàng bỗng ứa nước mắt, nghẹn ngào không nói được nữa.

Bà cụ vốn yêu quý Quyên như hòn ngọc trên tay, thấy nàng thồn-thức, bèn chạy lại ngọt ngào hỏi rằng:

— Vậy thì ý con nghĩ thế nào? cứ việc bàn tính với mẹ, mẹ sẽ hết lòng chủ liệu giúp cho.

Quyên gạt lệ nói:

— Bây giờ chỉ nên cắt vài người dính luôn ở cửa tòa án, hễ thấy giải đến người nào hơi giống khuôn khổ Lương-Sinh, phải lập tức về phi báo. Hai nữa phải nhờ bọn hảo hán tụ tập cho đông, chia nấp ở quanh pháp trường, hễ thấy Sinh bị giải ra đấy thì nhất tề nổi lên giết hết bọn lính áp giải mà cứu chàng... Còn về phần con... bây giờ cần phải đi thu xếp mấy việc khẩn yếu...

Bà cụ an-ủy cho nàng yên lòng, rồi nói :

— Nếu có việc cần thì con cứ đi. Còn những việc con ủy-thác vừa rồi, ta sẽ hết lòng đúp được. Ngoài ra ta sẽ cho người đi do xét xem công-tử hiện nay thất lạc vào đâu.

Quyên tỏ lời tạ ơn mẹ, rồi vùn vụt đi thẳng...

Bà cụ ngẩn mặt nhìn theo, khi thấy nàng đi đã khuất bóng rồi, mới lẩm nhẩm nói thầm :

— Con ranh này, bấy lâu nó rất ác cảm với bọn con trai. Động anh nào vô phúc ve vãn nó, là nó lập cách giết liền, ta khuyên đồ thể nào cũng không đánh đổ được cái tâm chí cường ngạnh của hân...

Nay không hiểu sao, thốt nhiên hân lại đổi tính, lại hết lòng thương yêu kính trọng một gã Lương-Sinh ? Hay là các hân có tình ý gì với nhau chẳng ? Nếu có phải vậy thì cũng là một việc hay ! ta sẽ cố vun vào cho chúng được vẹn tròn đôi lứa. Vì ta đây một tuổi một già, ngọn đèn trước gió, sống chết nào đã biết lúc nào ! Nếu một mai bất hạnh ta phải vĩnh biệt thế-gian, mà để nó vẫn tro vơ mặt nước cánh bèo, thì ta thể nào mà nhắm mắt cho được !

Nghĩ vậy, bà bèn ghé tai giặn bảo gã ăn mày một hồi, gã nọ vâng lời, lật đật ra đi...

Lại nói, cục công-an sau khi được tin bọn cách mệnh sẽ tụ-hội ở một túp nhà nhỏ ven sông nọ... bèn tức khắc phái một đội quân đến đó vây bắt, chẳng ngờ khi tới nơi thì bèn dịch

đã biết thóp mà lén trốn đi rồi. Bọn lính bước vào nhà, sờ thấy cái chup đèn còn nóng, biết là bên địch trốn chưa xa. Bèn chia quân làm hai ngả : một bọn chạy ngược lên thượng-lưu giòng sông, rồi rồn xuống, còn bọn kia thì do hạ du ngược lên...

Lại nói cánh quân thứ nhất đương ngược giòng sông tiến lên. Bỗng nghe xa xa dưới sông có tiếng súng nổ. (tức là tiếng súng bọn cướp đã bắn chết cóc vàng) Đoán chừng là bọn cách mệnh còn đương quần quanh đầu đấy. Bèn cùng nhau kéo tắt xuống vỡ sông, rồi cứ men vỡ mà kéo xuôi xuống. . .

Thình lình thấy phía trước mặt có tiếng rì rầm nói chuyện, bọn này bèn chia nhau đứng thủ thế. Lẳng tai nghe ngóng một lát, rồi một ánh đèn ló bật lòe lên. . Tức thì tiếng súng nổ liên-thanh, gây nên một trường huyết chiến mà độc giả đã biết ở hồi trên đó. . .

Sau khi thấy địch quân đã tháo lui. Bọn lính biết là bọn Quyên đã hết đạn, bèn không sợ gì nữa cứ việc hăng hái đuổi bắt kỳ cùng.

Vô phúc cho Lương-Sinh, không biết là bọn Quyên đã dễ vào đường tắt, cứ việc do lối chính chạy hoài, nên mới bị bọn lính soi thấy mà tóm được.

Vì đêm đã khuya nên Sinh bị giam tạm vào trại lính, chờ đến ngày mai giải vào cục Công an lấy căn cước rồi sẽ đem làm án.

Việc bạo động xảy ra đêm qua, đã làm cho náo động cả một vùng Ninh-Hàng. Nền sáng hôm sau, những kẻ hiếu-kỳ kéo đến công-an cục đông như kiến. Vì người ta biết rằng : sau việc lộn sộn đêm qua chính phủ đã bắt được mấy tay đại tướng trong đảng nghịch, bởi thế họ nô-nức rủ nhau đi coi, thử xem diện-mạo mấy tay trọc giòi quấy nước ấy xem oai nghiêm dữ tợn đến thế nào ! Chẳng ngờ khi đã được mục-kích rồi, ai nấy đều tưng-hửng thất-vọng ! Vì mấy tay bị bắt kia, nào phải ba đầu sáu tay gì đâu : Chỉ là một bọn du học-sinh diện mạo khôi ngô, hình dung óng-chuốt, như những bậc phong-lưu công-tử mà chúng vẫn nhan-nhãn thấy hàng ngày mà thôi.

Khi thấy năm gã thư sinh này bị giải vào tòa, bọn đồ đảng Tổ Quyên nhìn thấy, bỗng sinh bối rối phân vân : vì không hiểu trong năm gã đó thì gã nào là Lương Sinh ? Vả, như lời Quyên nói thì chỉ Lương-sinh bị bắt, cớ sao đây lại hóa những năm người ? Chúng bèn cắt người hỏa tốc về phi báo cho Quyên biết. Nhưng Quyên đã biến đâu mất từ sáng, tìm đâu cũng không thấy nữa.

Viên quan tòa nhìn kỹ mặt 5 sinh viên này, sau khi đã hỏi kỹ tình danh quê quán. Trước hết, đọc bản báo cáo của sở cảnh sát cho năm tội nhân nghe. Thì ra, sau khi ngục thất xảy ra cuộc náo động, bọn cảnh sát chia nhau đi sục tìm các ngả. . . tình-cờ bắt được bọn này đang tụ tập bàn thăm với nhau ở một khu đường vắng, bên cạnh có một cái hòm . . .

Hỏi đêm khuya tụ tập giữa đường làm gì ? bọn họ đáp rằng : mới ở tàu thủy lên. Hỏi đến căn cước và tung tích thì thấy họ đáp một vẻ quanh co lúng túng, có nhiều lẽ khả nghi. Kịp khi khám đến chiếc hòm thì. . . ngoài mớ quần áo sách vở phủ trên ở dưới hòm toàn thị những thứ quốc cấm : súng lục 12 khẩu, đạn hơn nghìn viên, lại có mấy trái bom ngoại quốc, có cái sức nổ mạnh không thể tưởng tượng được. . .

Viên quan tòa bỗng cất tiếng hỏi bọn sinh viên :

— Vậy các thứ quốc cấm ấy, các người đem từ đâu về ? và định dùng vào việc gì ?

Bọn học-sinh diềm nhiên đáp :

— Điều ấy chúng tôi không thể trả lời được ! Vì chính chúng tôi cũng như các người khác : tuyệt nhiên không biết !

Viên chánh tòa quắc mắt hỏi :

— Thế là nghĩa làm sao ?

— Nghĩa là . . . thưa quan chánh . . . chúng tôi sau khi mãn khóa về nước, ngoài sự thăm viếng cha mẹ quê hương, tiết-nhiên chưa nghĩ tới một việc gì khác cả. . . Chiều tối hôm qua sau khi tàu đi khỏi Hồ, chúng tôi bỗng gặp hai người nam nữ thanh

niên, thuộc về giòng thượng-lưu qui - phái. Hai người ấy vui chuyện lắm, chỉ có một lúc đã thành bạn quen với chúng tôi...

Viên chánh tòa vội gạt đi :

— Hãy gác những chuyện lời thôi lại. Tôi hỏi đâu, các anh hãy trả lời đấy. Trước hết tôi hỏi về cái hòm..

Viên học-sinh vẫn cứ nói một giọng hăng hái :

— Thưa ngài, xin cho tôi được nói rõ căn nguyên. Vì cái hòm ấy không phải của chúng tôi, mà chính là của đôi nam nữ qui phái, không rõ là vợ chồng hay bè bạn ấy. Hai người đó sau khi bã lã làm quen với chúng tôi.

Thốt nhiên thấy người thiếu-nữ, một người có cái nhan sắc kiều-diễm phong-lưu không thể hình-dung ra được . . .

— Nói một thiếu-nữ là đủ. Đẹp xấu thì mặc người ta hà tất các anh phải ca-tụng lời thôi !

Viên học sinh đỏ ngầu hai mắt, nói một giọng bức tức :

— Vì nếu thiếu-nữ không có cái nhan-sắc tiêu-hồn lạc-phách, đắm nguyệt xay hoa, thì chúng tôi đâu đến nỗi mắc phải cái tai bay vạ gió như thế này ! . . . Này tôi đương nói dở : tàu đương suynh-sịch rẽ nước trên mặt trường giang, thốt nhiên thấy thiếu-nữ rầy-nảy lên mà rằng :

— Thôi chết rồi ! Tôi đã vô tâm làm lỡ việc em gái tôi mất rồi ! . . . Trời ơi ! thân gái bơ-vơ biết làm thế nào bây giờ . . .

Người đàn ông cũng bỗ chửng ra mà rằng :

— Ủ nhỉ ! chết chửa ! . . . Cô em hẹn đón chúng ta ở bến V., bây giờ tàu chạy lướt qua mất rồi ! Nhưng mà không ngại, ta lên bến đón ô-tô quay lại đón cô ta, rồi lại phóng ô-tô đuổi theo tàu ; bất quá chỉ độ hai tiếng đồng hồ, ta sẽ đuổi kịp.

Hay là . . tiên-sinh trở lại đón cô em nó hộ tôi, được không ? Công-tử nọ mỉm cười một cách nguơng-ngộ mà rằng :

— Không thể được ! Lệnh-muội là bạc lá ngọc cành vàng

đoan trang tinh-tế, dù có biết tôi thực tình đến đón, cũng quyết nhiên không khi nào chịu theo. Thế tất quý-nương phải thân-hành đến đón mới xong.

— Nhưng . . . Khi nào thiếp dám đem hôm đi một mình !

— Nếu cho phép, thì tôi xin đưa cô-nương đi, chứ sao !

Thiếu-nữ bỗng ngảnh nhìn chiếc hòm, ngần ngại nói :

— Nhưng . . . lại còn vương chiếc hòm kia ! biết sử chi thế nào cho tiện ?

Công-tử bỗng bật cười mà rằng :

— Thì, gửi tạm một người nào đấy. Cách vài giờ nữa ta lại có mặt ở đây rồi kia mà !

Thiếu-nữ bỗng đem cặp thu ba đồ nước nghiêng thành nhìn thẳng vào bọn chúng tôi, trong tia mắt như bao hàm một vẻ thiết tha cầu khẩn . . .

Cố-nhiên là chúng tôi không đủ can-đảm chịu nổi cái sức nhìn « chết người » ấy, nên một người trong bọn liền hăng ngay lấy việc mà rằng :

— Anh em chúng tôi còn về xa tận Hán - Dương kia . . . Nếu quý-nương không tìm được người ủy-thác, thì chúng tôi xin nhận sẽ trông nom hộ một cách rất chu-đáo.

Vị thiếu-nữ bỗng mừng rỡ mà rằng :

— Đa tạ tấm lòng nhiệt-thành quý-hóa của công-tử. Nếu được các công tử vui lòng trông coi hộ thì còn gì may mắn cho thiếp hơn nữa ! Mà nếu các cậu về Hán Dương càng hay lắm, vì chị em thiếp đây cũng sẽ về Võ-Xương gần đấy . . .

Sau ân-cần tạ ơn chúng tôi một lần nữa, thiếu-nữ bỗng nói :

— À này, còn một câu này nữa, thiếp cần phải dặn lại. Nếu lát nữa tàu qua bến Thanh-Bình, ngộ thiếp không đuổi kịp, thì... Khi đó chắc sẽ có hai người xuống đón. Nếu các cậu thấy họ xưng danh là Vương-Quân và Lương-Sinh . . . thì xin cứ việc

giao cái hòm này cho họ mang lên. Vì họ chính là gia-nhân của thiếp đó.

Vô-tình ai biết mưu gian, nên chúng tôi chẳng những vui vẻ nhận lời, còn lấy sự được mỹ-nhân phiên-lụy, làm một sự đại vẻ vang khoái lạc nữa !

Khi tới bến Thanh-Bình, chẳng thấy một người nào xuống nhận hòm cả. Chúng tôi thấy thế lại lấy làm mừng. Mừng sẽ được mỹ-nhân lát nữa sẽ không tiếc lời tạ ơn, mà nhờ cuộc gặp gỡ tạ ơn ấy, biết đâu chẳng là một điềm hay sau này ! . .

Tình cờ đi đến đây, tàu phải đỗ lại. Các hành-khách phải bắt buộc đem cả hành-lý lên nha-môn khám xét . . . Đó mới thật là việc rầy rà khó xử cho chúng tôi ! Đối với việc kiểm-sát, đã chót nhận là hành-lý của mình mất rồi ! bây giờ biết đùn đẩy cho ai được giờ ? Một người trong bọn khẳng-khái nói :

— Thì . . . công càng to tất thưởng càng hậu, người còn đó của còn đây, phỏng đi đằng nào mà thiệt ! Nếu các anh có ngại khó nhọc thì để đấy, riêng một mình mỗ sẽ gánh cả cho.

Nghe nói thế cái lòng hiệp khí — hay là lòng ích kỷ — của chúng tôi ngùn-ngụt bốc lên. Người nào cũng hăng-hái tự nhận lấy nhiệm-vụ một mình . . . Kết cục chúng tôi bèn động lòng cùng túm vào khiêng cái hòm lên bờ.

Đi được một quãng, tới một phố hẻo lánh kia, ai nấy uể-oải mệt nhoài. Bèn đặt hòm xuống đường đứng nghỉ. Bỗng nghe thấy súng nổ liên thanh ở phía xa xa . . . Một người trong bọn bỗng đột ngột nói một câu, khiến cho cả bọn chúng tôi, cùng sinh phân-vân lo ngại Người ấy nói :

— Đêm hôm khuya khoắt, tiếng súng gì mà nổ ran như sóc ốc thế nhỉ ? hay lại có cuộc âm-mưu đảo-chính gì đó chẳng !

Một người khác nói chêm vào mà rằng :

— Ừ mà cũng quái lạ thật ! Tôi nghiệm xét ra nhân-tâm độ này có ý xao-xuyến dữ lắm ! Việc bắt bớ khám-xét cũng thấy nghiêm ngặt lạ thường. Trông lên trời thấy khói mây vần-vụ,

cảnh sắc âm-thầm, hình như trời đất Hàng-châu này sắp nổi lên một trận phong-ba đáng ghê sợ...

Một người khác nói tiếp :

— Mà... chúng mình cũng xuẩn ngốc quá ! nhân tâm lúc này thật độc hơn rắn rết, dữ hơn hùm beo, không thể trông bề ngoài mà xét đoán bề trong được. Vậy mà... chúng ta rai rọt đi nhận một chiếc hòm của người vu vơ như thế này... nào đã biết người ta thật tâm nhờ cậy, hay lại như cái lối của mấy cô cách-mệnh ngày nào, họ dụng tâm reo tai giá họa cho chúng mình thì sao ? !.. Biết đâu cái hòm xinh đẹp thế này, ở trong lại không có... không có. .

Nói đến đây, tự nhiên thấy ghê ghê dợn dợn...

Nhìn vào chiếc hòm da, tự nhiên như thấy vô số thường luồng rắn rết, dương ngóc đầu há miệng chực nuốt sống lấy lũ chúng tôi...

Giữa lúc ấy, bỗng thấy một đội quân lính rần-rộ kéo tới...

Nghĩ mình chẳng thấy có sự gì khuất-tất, nên chúng tôi cứ nghiêm-nhiên đứng yên, không hề sợ hãi gì cả.

Kịp khi thấy viên đội-trưởng quát hỏi về cái hòm.

Tự nhiên chúng tôi thấy phập-phồng lo sợ, trở mắt nhìn nhau, không biết nên đối đáp thế nào cho ổn.

Chẳng ngờ chính vì sự hồ-đồ bất-đoán đó, càng khiến cho viên đội thêm nghi, bèn hăng-hái bảo bọn thủ-hạ, dùng gươm nạy tung bản-lễ ra... Tài ra . . chao ôi, quả-nhiên như sự ước đoán của chúng tôi không sai ! . mở hòm ra, ngoài một lượt quần áo phủ trên, ở dưới toàn là những vật ghê-gớm mà các ngài đã trông thấy đó...

Viên chánh tòa mỉm cười một vẻ hồ nghi hỏi :

— Cái lý của các anh, nghe cũng hơi thông đấy, nhưng ở trong vẫn còn nhiều đoạn không trôi. Các anh đã là người học thức, hẳn đã thấy nhan nhản những trường-hợp như thế, có lẽ nào lại ngu rai đến thế ; đi nhận chiếc hòm của một

kẻ vu vơ ! Vậy, bây giờ chỉ có một cách gỡ tội, là phải chỉ đích danh được cái người đã gửi chiếc hòm ấy. Bằng không thì, quốc gia cứ phép gia hình, dù các anh muốn biện bác đến lý-thuyết nào cũng vô ích.

Chỉ đích danh kẻ gửi hòm ? lời quan tòa nói rất hữu lý.

Nhưng, chim trời cá nước, biết hòm ấy của ai ? mà chỉ cho ai được bây giờ ?

Thấy không chỉ rõ được kẻ thủ-phạm. Viên chánh án và mấy viên bồi-thẩm, sau khi mật-nghị với nhau một hồi, bèn gọi tên mấy sihh-viên mà tuyên-án cho nghe rằng :

— Ngày nay quốc-gia đương có cái phong-trào biến-động, mà đầu nọc toàn ở bọn học sinh xuất-dương mới về. Vừa rồi ở Kim-Lăng cũng vừa phát xuất một cái án, do bọn du học gây nên. Trong bọn đó, có một người tên gọi Lương-sinh, đã cả gan vượt ngục, hiện còn đương tại đào... Vậy mà, các anh đây, vừa ở ngoại-dương về, lại bắt được quả tang có chứa chấp nhiều đồ quốc cấm. Chính miệng các anh lại khai rằng : những thứ ấy sẽ gửi cho Lương-Sinh và Vương-mỗ... Vậy thì tội các anh đã nặng, lại thêm nặng một từng. Vì cái tên Lương-Sinh mà các anh định trao chiếc hòm đó, thì, như tôi đã nói trên, chính là một quốc-sự phạm ghê gớm, mà quốc gia đương cho chuy tầm đó... Nay, quốc pháp vô thân, các anh đã gây nên oan gia, thì phải chịu lấy ác-báo ! cả năm người, chiếu theo công pháp, đều phải tội... tử hình !

Nghe đến hai tiếng « tử hình » xắc mặt bọn sinh-viên đương hồng-hào, tức thì sấm ngật ngay lại. Một vài người muốn đứng lên biện bạch, nhưng nghẹn ngào đầu lưỡi, thồn thức buồng gan, muốn nói mà không biết nói thế nào cho hả nổi lòng, đương như núi non chắt chứa !..

Án tuyên vừa rút, bọn tuần-cảnh giải vào một phạm nhân Âu-phục, cũng trẻ tuổi như bọn vừa rồi. Phạm nhân trông gầy

gò yếu đuối, hình như người đã trải qua nhiều phen lao lực lao tâm

— Tên anh là gì ?

— Tên tôi là Lương-sinh !

Hai tiếng « Lương sinh » khiến cho hết thầy mọi người cùng rất mình kinh ngạc. Hàng trăm con mắt đều đổ-sô vào chàng. Thấy thế, chàng cũng cứ đứng-dưng như người yên phận, nét mặt vẫn cứ nghiêm trang điềm tĩnh như thường.

Da mặt chàng vốn trắng xanh, khi đó càng thêm xanh lướt như tàu rau. Mái tóc bờ phờ hình như đã lâu không kịp chải ; loa xòa buông phủ xuống như muốn che lấp hai mi mắt thâm quầng. . . Nhắc trông thì như người nhu nhược éo lả, nhưng nhìn vào đôi mắt này lửa đương long lên sòng-sọc, mới biết cái khí phách chàng không phải tầm thường.

Viên chánh-án sau khi nhìn kỹ vào mặt chàng, lại hỏi :

— Tên anh là Lương-Sinh phải không ?

— Phải !

— Vậy ra . . . chính anh đã vượt ngục Kim-Lăng ?

— Có lẽ ! . . .

— Mà . . . hôm qua, nếu không xảy ra việc bắt bớ, thì anh cùng bạn anh sẽ ra lĩnh hàng ở bến Thanh-Bình ?

— Câu ấy thì không đúng ! tôi không hề nghĩ đến việc ấy, vì không có việc ấy.

— Nhưng có đủ tang chứng. Anh bảo sao ?

Sinh cười khẩy :

— Tang với chứng ! . . . giờ thì muốn tang chứng gì mà chả được ! . . Ta đây chỉ có chết là hết !

— Đã chết thế nào, và đã hết thế nào được ! Anh hãy tỉnh-tâm trả lời tôi mấy câu sau này đã !

(Còn nữa)

Imp. Lê - Cường - Hanoi

Certificat exact 2000 exemplaires
 Lancé le 28 Mai 1936
 L. Cường